

Øjnene, som havde han her fundet selve Verdensgaadens Løsning.

Per gjorde Tegn til at bryde op. Han syntes, Samtalen begyndte at blive lidt for personlig. Det var ogsaa blevet silde. Et Par hastige Bagervogne havde allerede kørt gennem Gaden og tilkendegivet, at Morgenens stundede til.

Men Neergaard blev nu grebet af en pludselig og besynderlig Oprømthed. Han fyldte paany hans Glas og bad ham glemme Tiden.

„Jeg priser mig virkelig lykkelig ved at have gjort Deres Bekendtskab, Hr. Sidenius. De er et ualmindelig friskt og fornøjeligt Menneske. Dersom De ikke vilde tage mig det ilde op, kunde jeg have Lyst til at gøre Dem et Forslag.“

„Hvad nu?“ tænkte Per.

Ja, Sagen kunde maaske i første Øjeblik synes ham lidt underlig; men efter hvad han nu kendte til ham, vilde han sikkert ikke tage den højtideligere, end den fortjente. Det var en af hans Venner, en nær Paarørende, der laa for Døden. Han var uhelbredelig syg ... havde ikke langt igen ... var syg baade paa Sjæl og Legeme. Naa, det kom forresten ikke Sagen ved. Kort og godt altsaa: Manden, som var ugift, kunde ikke blive enig med sig selv om, hvad han skulde gøre ved sine Efterladenskaber, — der forresten ikke udgjorde andet end noget Bohave, et Par daarlige Malerier, lidt Bøger ... omtrent saadan som han saa det her. Til Familjen vilde han ikke efterlade dem. Han vilde ikke have dem opbevarede paa Steder, hvor de risikerede at blive Genstand for Pietet. Han forlangte udtrykkelig, at Rub og Stub skulde stilles til Auktion og sælges, splittes for alle Vinde. Det var nu bleven den stakkels Mands fikse Ide paa det sidste, og da hans egen Slægt var velhavende og desuden rimeligvis vilde modsætte sig hans Ønske, fordi det meste af, hvad han ejede, var gammelt Arvegods, saa havde han talt om at borttestamentere det til en eller anden, hvem han maaske kunde gøre lidt Gavn eller dog et Øjebliks Glæde dermed.

„Det falder mig nu ind: maa jeg ikke have Lov at foreslaa ham Dem? Jeg er overbevist om, at dersom han kendte Dem, vilde han af sig selv være kommen paa den samme Tanke. De er netop saadan, som han ofte selv har ønsket at være. Fri og frank og ubekymret. — — Nej, jeg be'r Dem ... dersom De ikke har noget mod mit Forslag, maa De in-